

Πάνε σε ρήξη ο ένας με τον άλλον ο Λωτ και ο Αβραάμ

*Εδάφιο κλειδί: «Είπε
δε ο Άβραμ προς τον
Λωτ, Ας μη ήναι,
παρακαλώ, έρις
μεταξύ εμού και σου
και μεταξύ των
ποιμένων μου και των
ποιμένων σου· διότι
αδελφοί είμεθα ημείς.»
— Γένεση 13:8*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 13:1-18*

ΟΙ ΒΟΣΚΟΙ ΤΟΥ ΑΒΡΑΜ
και του Λωτ μάλωναν λόγω
ανεπαρκούς βόσκησής για τα
αντίστοιχα κοπάδια τους. (Γέν.
13:2-7) Αυτό απαιτούσε μια
συνθήκη ειρήνης και ο Άβραμ,
ο θεός του Λωτ, ήταν σε θέση
να υπαγορεύσει αυτούς τους
όρους. Καθ' όλη τη διάρκεια
της ιστορίας, λίγα άτομα ή
έθνη που ήταν σε θέση να
υπαγορεύσουν τους όρους της
ειρήνης πρότειναν οικειοθελώς

ότι όσοι ήταν λιγότερο ευνοούμενοι θα έπρεπε να έχουν
την πρώτη επιλογή σε αυτό που ήθελαν. Ωστόσο, ο
Άβραμ έκανε ακριβώς αυτό όταν ασχολήθηκε με τον
ανιψιό του Λωτ.

Η επιθυμία του Άβραμ για ειρήνη ήταν γνήσια
και οι διάφορες απόψεις της ξεπεσμένης ανθρώπινης
σοφίας, που συνήθως επηρεάζουν τέτοια θέματα, δεν τον
απασχολούσαν. Ήταν πλούσιος, αλλά λόγω της πίστης
του στις υποσχέσεις που του είχε δώσει ο Θεός, δεν
ανησυχούσε για τη διατήρηση ή την αύξηση των κοπαδιών

του. (Γέν. 12:1-3) Το να ζούσε ειρηνικά με τον ανιψιό του είχε μεγαλύτερη αξία από τα κοπάδια. Ως εκ τούτου, είπε στον Λωτ: «Ας μην υπάρξει διαμάχη, σε παρακαλώ, ανάμεσα σε μένα και σε σένα, ... γιατί είμαστε αδέρφια».

Ο Άβραμ πρότεινε στον Λωτ να ερευνήσει ολόκληρη τη γη, να αποφασίσει ποιο τμήμα του ταίριαζε καλύτερα και μετά να το πάρει στην κατοχή του. Ο Άμπραμ δήλωσε περαιτέρω την προθυμία του να καταλάβει ό,τι είχε απομείνει. (Γέν. 13:8-12) Για τον Άβραμ, άξιζε να κάνει παραχωρήσεις που του κόστισαν πολύ για να έχει ειρήνη με τον συγγενή του.

Το παράδειγμα του Άμπραμ είναι ένα πολύτιμο μάθημα για εμάς. Θα πρέπει να προσπαθήσουμε να μένουμε μαζί με τους άλλους με ειρήνη. Ο βαθμός στον οποίο τα καταφέρνουμε εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την προθυμία μας να παραιτηθούμε από τα προσωπικά μας δικαιώματα και προτιμήσεις και από την προθυμία μας να δώσουμε στους άλλους την επιλογή τους. Αυτός είναι ο τρόπος της αγάπης.

Ο Παύλος μας νουθετεί: «Εί δυνατόν, όσο εξαρτάται από εσάς, ζήστε ειρηνικά με όλους τους ανθρώπους». (Ρωμ. 12:18) Ωστόσο, μπορεί να μην είναι πάντα δυνατόν. Ο Χριστιανός μπορεί να διαπιστώσει, κατά καιρούς, ότι είναι απαραίτητο να κρατήσει σταθερή στάση υπέρ των θεϊκών αρχών. Πρέπει να είμαστε πιστοί στον Θεό, στην Αλήθεια και στη δικαιοσύνη, ανεξάρτητα από το κόστος. (Ιακώβου 3:17) Πρέπει να διεκδικούμε αυτές τις αρχές, όχι, όμως, με σαρκικά όπλα ούτε με πικρά λόγια, αλλά με αγάπη και καλοσύνη. Η πρόοδος του εαυτού, ο αυτό-εμπλουτισμός ή η αυτο-δοξασμός δεν είναι αρχές για τις οποίες κάθε Χριστιανός πρέπει να αγωνίζεται.

Ο Λωτ διάλεξε την καλά ποτισμένη πεδιάδα του Ιορδάνη, αλλά εκεί βρίσκονταν οι κακές πόλεις Σόδομα

και Γόμορρα. Επέλεξε το «καλύτερο» όσον αφορά το υλικό πλεονέκτημα. Ωστόσο, ο «Λωτ καταθλιβόμενος υπό της ασελγούς διαγωγής των ανόμων· διότι ο δίκαιος, κατοικών μεταξύ αυτών, δι' οράσεως και ακοής, εβασάνιζεν από ημέρας εις ημέραν την δικαίαν αυτού ψυχήν διά τα άνομα έργα αυτών» στα Σόδομα και στα Γόμορρα. Τελικά, κόστισε επίσης στον Λωτ την απώλεια της γυναίκας του και τα επίγεια πλούτη του. —Β' Πέτ. 2:6-8

Ωστόσο, ο Θεός «έσωσε τον Λωτ, έναν δίκαιο άνθρωπο». Ο Πέτρος επισημαίνει ένα παρηγορητικό μάθημα, δηλώνοντας: «Εξεύρει ο Κύριος να ελευθερόνη εκ του πειρασμού τους ευσεβείς,» (Γέν. 19:1-29· Β' Πέτ. 2:7,9) Έτσι, αν ως μαθητές του Κυρίου κάνουμε μια άσοφη επιλογή στη ζωή, ωστόσο προσπαθούμε να παραμείνουμε πιστοί στον Κύριο και στις αρχές του, ο Θεός είναι πρόθυμος και ικανός να παρακάμψει τις εμπειρίες μας για τα αιώνια, πνευματικά μας ενδιαφέροντα. Ο Παύλος μας διαβεβαιώνει: «Εξεύρομεν δε ότι πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμόν αυτού.» — Ρωμ. 8:28 ■